

در باره ۸ مارس، روز جهانی زن

خسرو غلامی

سه شنبه ۱۳ اسفند ۱۳۸۷

تقدیم به شیوا خیرآبادی و سوسن رازانی، دو زن فعال کارگری که به جرم شرکت در مراسم اول ماه مه، روز جهانی کارگردر شهر سنندج شلاق خوردند.

روز هشتم مارس سال ۱۸۷۵، یعنی ۱۳۴ سال پیش نیویورک قلب سرمایه داری آمریکا، شاهد سرکوب قهرآمیز تجمع هزاران زن کارگر توسط پلیس این کشور بود. زنان کارگر کارخانجات نساجی در این شهر برای بهبود شرایط کار و اعتراض به پایین بودن سطح دستمزد ها، تظاهرات کردند. اما پلیس وحشیانه به معترضان یورش برد و عده ی زیادی از زنان زخمی و دستگیر شدند. این مسئله باعث شد که زنان کارگر بیشتر با حقوق خود آشنا شوند و سال های بعد، حرکات اعتراضی خود را به شکل های مختلف ادامه دهند.

در ۸ مارس سال ۱۹۰۷، زنان نساج آمریکا با شعار ۱۰ ساعت کار روزانه به خیابان ها ریختند. در این تظاهرات، مردان کارگر و زنان طبقات دیگر جامعه نیز شرکت می کنند. اما بار دیگر با سرکوب پلیس مواجه شده و زنان زیادی دستگیر می شوند.

در مارس سال ۱۹۰۸، کارگران زن بافنده با خواست ممنوع کردن کار کودکان و کسب رای زنان در نیویورک تظاهرات می کنند. رویداد های ۸ مارس آن سال، باعث شد که در سال ۱۹۰۹، این روز به عنوان نخستین روز ملی زنان در آمریکا به رسمیت شناخته شود.

بتدریج در سال های بعد، روز هشتم مارس به روز جهانی اعتراض زنان بر علیه مصایب نظام سرمایه داری تبدیل شد. در سال ۱۹۱۰ کنگره بین الملل سوسیالیست ها در کپنهاک پایتخت دانمارک تشکیل شد. در این اجلاس " کلارا زتکین " زن سوسیالیست و نماینده حزب سوسیال دمکرات آلمان، ۸ مارس را به عنوان روز جهانی زن پیشنهاد کرد و به تصویب کنگره رسید.

در ۸ مارس سال ۱۹۱۱ در کشورهای آلمان، دانمارک، سوئیس، استرالیا، روسیه و چین تظاهرات گسترده ای با جشن و سخنرانی بر پا می شود. آنها خواهان حق رای، حق کار و آموزش برای زنان شدند.

با آغاز جنگ اول جهانی، زنان در اعتراضات گسترده هشتم مارس بر علیه جنگ، ویرانی و کشتاری که سرمایه جهانی به راه انداخته بود، شرکت کردند. در ۸ مارس ۱۹۱۷ زنان روسیه بر علیه افزایش قیمت ها، تعطیلی کارخانجات و اخراج کارگران تظاهرات کردند. این حرکت وسیع اجتماعی در انقلاب فوریه ۱۹۱۷ روسیه نقش بسزایی داشت.

رشد جنبش زنان در سال های بعد، بخصوص در نیمه دوم قرن بیستم، سازمان ملل را ناچار کرد که صد سال پس از ۸ مارس، یعنی سال ۱۹۷۵ را سال بین المللی زنان اعلام کند. دو سال بعد نیز یونسکو این روز را روز جهانی زن

اعلام و به رسمیت شناختن. اما با گذشت سال ها از رسمی شدن این روز به عنوان روز جهانی زن، در بسیاری از کشورهای جهان برگزاری این مراسم ممنوع است و زنان و تشکل های آنها با محدودیت های زیادی مواجه هستند. زنان هر ساله در سراسر دنیا در روز جهانی زن، به اشکال مختلف مطالبات خود را اعلام می کنند. اما نقش طبقه کارگر و بخصوص زنان کارگر در طرح این خواسته ها اهمیت بیشتری دارد. آنها خواستار برابری حقوقی مردان و زنان در همه ی عرصه های اجتماعی هستند و مخالف هر گونه تبعیض جنسی و فرودست بودن زنان هستند. نظام سرمایه داری، نظامی که اساس آن مبتنی بر نابرابری و استثمار نیروی کار انسان است، برای رسیدن به سود هر چه بیشتر تلاش می کند که ساعات کار زنان را افزایش دهد و دستمزد کمتری پرداخت کند. سرمایه داران در دوران رونق اقتصادی، از زنان کارگر می خواهند که برای آینده فرزندان شان بیشتر کار کنند و در دوره بحران و رکود، آنها را اخراج و خانه نشین کرده و توصیه می کنند که به تربیت بچه ها ایشان بپردازند. بی شک همبستگی و اتحاد زنان و مردان کارگر و دوشادوش بودن آنها در دفاع متحدانه از مطالبات طبقاتی و ایجاد تشکل های مستقل خود، می تواند نظام سرمایه داری را به پذیرش خواسته های آنها وادار کند.

خسرو غلامی

۱۳۸۷/۱۲/۱۲

کمیته همبستگی برای کمک به ایجاد تشکل کارگری

www.komitteyehamahangi.com

komite.hamahangi@gmail.com